

Laiškas bendražygiams

Netruks pasibaigti ketveri XII-ojo Seimo metai, ateis nauji rinkimai, netrukus darbą pradės naujas Seimas, nauja Vyriausybė. Pagalvojau, kad tai gera proga apžvelgti, kas buvo pasiekta per pastaruosius metus Lietuvoje bei pasaulyje, o taip pat – paprognozuoti, kas laukia Pasaulio, Lietuvos ir Tėvynės Sąjungos per ateinančius ketverius metus.

Kas pasiekta

2016-uosius Tėvynės Sąjunga pasitiko su atsinaujinimo vėliava: nauji žmonės, naujos idėjos, atvirumas ir skaidrumas. Su nedideliais netikėtumais, atsinaujinimas pavyko – nepaisant to, kad frakciją paliko vienas atsinaujinimo veidų, TS-LKD net mums patiems netikėtai yra jauniausia frakcija Seime. Atsinaujinimas nereiškė vien tik naujų veidų rinkimų sąrašė įrašymo ar jau politikoje ilgiau buvusiųjų atsikratymo. Man – tai atvirumo politika ir aiškus signalas, kad partija netaps uždara klika, skirta užtikrinti, kad tie patys išrinktų tuos pačius.

Kvietėme žmones patikėti profesionalėse politika. 2016-aisiais prieš rinkimus pristatytas šešėlinis vyriausybės kabinetas vis dar lieka vienu stipriausių, kokį esu matęs Lietuvos politikoje. O „Naujojo plano Lietuvai“ esminės dalys neprarado savo aktualumo ir lieka tęstinės, aiškia strategija paremtos partijos politikos dalimi.

Partijoje pasitvirtinome Garbingo elgesio politinėje veikloje įsipareigojimą, kurį turės pasirašyti tiek vienmandatininkai, tiek ir rinkiminio sąrašo nariai. Į etinius ir moralinius politikų įsipareigojimus žiūrime ne formaliai, bet sistemaiškai, atliepdami visuomenės ir laikmečio poreikį. Susikompromitavę politikai iš pareigų turės trauktis nedelsiant ir negalės dangstyti teisiniais argumentais.

Per pastaruosius ketverius metus taip pat tapo visiškai aišku, kad vien tik kalba apie ekonominio pyrago auginimą nebegali

būti kertine politinio diskurso dalimi. Didėjanti poliarizacija, mažėjantis pasitikėjimas politikos efektyvumu pirmiausia žlugdo pasitikėjimą, kad valdžia apskritai turi tinkamų instrumentų keisti žmonių gyvenimą į gerą.

Prezidento rinkimai buvo vienas didžiausių išbandymų Tėvynės Sąjungai per paskutinį politinį sezoną. Pirmąkart partijos istorijoje ir Lietuvos politikoje surengėme pirminius visuotinius ir net atvirus visuomenei kandidato į Prezidentus rinkimus, organizavome debatus, siekdami naujo politikos standarto.

Ingridos Šimonytės pasiūlyta kryptis Lietuvai ir pasiektas rezultatas yra toks, kurį, net ir turint galvoje visas aplinkybes, tikrai galima vertinti pozityviai. Vis dėlto, laikai, kai Lietuvoje bus renkamas aiškiai su politine partija siejamas kandidatas, dar yra ateityje. Rinkimai parodė, kad autentiškai, nuoširdžiai savo nuomonę reiškusi ir valstybės interesą pabrėžusi Ingrida turi geras galimybes konsoliduoti platų rinkėjų spektrą. Visus tuos, kurie supranta valstybingumo svarbą ir nebijo patvirtinti ryžtą darbais. Neatmesčiau, kad 2020-aisiais prie mūsų bendruomenės prisidėtų ir daugiau tokių žmonių, kuriuos galima vadinti „valstybininkais“. Buvusio kariuomenės vado Arvydo Pociaus apsisprendimas jungtis prie TS-LKD irgi yra geras to pavyzdys.

Didžiausiu iššūkiu šiame politiniame sezone tapo pristata „muštynių“ darbotvarkė Seime. Pasirinktas valdančiųjų stilius nuolat traukti mus į primityvios ir agresyvios kovos lauką suformavo du konsoliduotus frontus, tačiau tai visiškai atėmė galimybę diskutuoti apie idėjas ar svarbesnius politinius iššūkius Lietuvai. Politika susmulkėjo iki kasdieninių asmeniškumų. Galiu tik pasidžiaugti, kad, nors ir kiek pavėluotai, tačiau 2019 antroje pusėje TS-LKD išėjo iš daugumos neprasmingų mūšių su valdančiaisiais.

Nenoriu leisti į atsiminimus apie sprendimus, kurių nepalaikėme ar norėjome, kad jie būtų kitokie. Jie pakankamai

aiškiai atskleisti ir žiniasklaidos, ir partijos pranešimų. Kartu kai kurie procesai, vykstantys Lietuvoje, tikrai leidžia pasidžiaugti.

Vis daugiau žmonių pasirenka grįžti į Lietuvą, gyventi čia, kurti šeimas. Grįždami jie parsiveža ir sutaupyto kapitalo, patirties bei idėjų. Visų jų reikia Lietuvoje.

Vaikai namuose patiria mažiau skriaudos: tiek vieša diskusija, tiek ir įstatymų pataisos prisidėjo, kad kiek mažiau girdime apie protu nesuvokiamus nusikaltimus prieš vaikus.

Džiugina institucijos Lietuvoje, kurios nors ir chroniškai nefinansuojamos geba užtikrinti valstybės raidą reikiama kryptimi. Ugniagesiai, gaudami bene mažiausias algas iš viešojo sektoriaus darbuotojų, išlaiko didžiausią pasitikėjimą valstybėje ne dėl sėkmingų viešųjų ryšių akcijų, o dėl juodo kasdienio darbo. „Investuok Lietuvoje“ agentūra sugebėjo pasiekti geriausių rezultatų pritraukiant į Lietuvą investicijas. Lietuvos bankas, nors ir turėjo atlaikyti beprasmią politinį puolimą, sugebėjo formuoti politinę darbotvarkę tuomet, kai politinė mintis Lietuvoje turėjo pertraukėlę. Lietuvos, kaip „fintech valstybės“ idėja, ne paslaptis, yra gimusi būtent Lietuvos banke.

Efektyviai dirbančios institucijos yra vienas kertinių valstybingumo užtikrinimo garantų, kadangi, nepaisant politikų neefektyvumo, geba užtikrinti valstybės funkcionavimą, o kartais net ir perimti politikų funkcijas, brėžiant perspektyvą ir imantis lyderystės. Geri pavyzdžiai gali įkvėpti, suteikti vilties, kad net ir sunkiomis aplinkybėmis galime rasti kai ką pozityvaus. Tačiau dūstantis, pakankamai nefinansuojamas viešasis sektorius praktiškai nebeturi galimybių konkuruoti su privačiu sektoriumi dėl darbuotojų. Po truputį tai tampa ne tik vienu didžiausių valstybės augimo trukdžių, bet ir vis stipresniu centro ir regionų nutolimo katalizatoriumi.

Kas laukia?

Pasaulis artimiausiu metu nepasidarys saugesnis ar ramesnis. Skirtys tarp Vakarų ir Kitų darysis vis mažiau aiškios, ne todėl, kad Kiti priims vakarietiškas vertybes. Greičiau nyks tikrųjų vakarietiškojų vertybių – tokių kaip teisės viršenybės, demokratijos, žmogaus teisių apsaugos – supratimas ir vertinimas pačiuose Vakaruose. Kinijos,

Rusijos pavyzdys įkvėps viso pasaulio populistus, kad štai atsisakydami vertybių galime gyventi ne prasčiau. Daugiau valstybių rinksis vienadienius populistus, žadančius skubias, nors ir visiškai nerealias, permainas paaukojant pagarbą asmens ir žodžio laisvei, turto bei sutarties neliečiamybei.

Rusijos galia augs ten, iš kur pasitrauks Jungtinės Amerikos Valstijos ar nesugebės ateiti, deja, negeopolitiška Europa. Iš to Lietuvai tolydžio kils vis didesnis uždavinys – kaip išlaikyti Amerikos dėmesį Europos pasieniui su Rusija ir kaip sudominti mūsų partnerius Europoje imtis realios geopolitinės misijos. Vokietijos, kaip ES konsolidatoriaus, vaidmuo gali tapti itin svarbus. Diskusija su iš ES išstojusia Jungtine Karalyste dėl jos vaidmens mūsų regiono saugumo architektūroje bus taip pat ypač reikšminga.

Lietuvos geopolitinis dėmesys Rytų kaimynystės valstybėms neturi silpti, reikia atrasti naujų kūrybiškų būdų, kaip palaikyti Ukrainos, Moldovos ir Gruzijos susidomėjimą euro-atlantine perspektyva, o ir lygiai taip pat euro-atlantių partnerių susidomėjimą Rytų partnerystės valstybėmis. Jų demokratijos apsauga buvo ir bus mūsų valstybės interesas.

Lygiai tą patį galima pasakyti ir apie Kiniją. Lietuva kuo toliau, tuo dažniau taps Kinijos geo-ekonominiu taikiniu. Teks priimti sudėtingus sprendimus sprendžiant dilemą, kas svarbiau – ekonominis pragmatizmas ar nacionalinis saugumas? Kita vertus, Lietuva turės galimybę sutvirtinti ir savo, kaip kovotojos už tautų pasirinkimo teisę, laikyseną. Kinijai siekiant vis didesnio globalaus žaidėjo pripažinimo, Honkongo, Taivano, Tibeto klausimai – nors ir skirtingi – reikalaus reikšmingo dėmesio.

JAV užsienio politika, tikėtina, bus ir toliau sunkiai prognozuojama ir gana vienašališka, orientuota į nacionalinių rinkėjų dėmesio išlaikymą. Lietuva turės dirbti ne tik su JAV politikais, bet ir su JAV institucijomis, kuriose dirbantys diplomatai ir kariškiai bus vis svarbesni galimos krizės mūsų regione atveju. Įprastinės užsienio politikos, kai pabarstome diplomatinės pastangos kuo platesnėje geografinėje, nebeužteks. Reikės koncentruoti resursus ten, kur koncentruojasi gyvybiniai Lietuvos interesai.

Socialinių tinklų stiprėjimas dar labiau silpnins žiniasklaidą ir naujų technologijų atsiradimas apsunkins galimybes skirti tiesą nuo melo. Jau dabar net ir Lietuvos politikoje kritiško

požiūrio į viešąją informaciją vis mažėja. Išplitus „deep fakes“ visuomenę mulkinti įdedant į viešųjų asmenų lūpas žodžius, kurių šie niekada nesakė, bus vis lengviau, o ir melaginga informacija plis plačiau.

Ekologinės krizės bus vis dažnesnės, bet dar dažnesnės bus itin grėsmingos antraštės žiniasklaidoje. Dažnas orų pranešimas skambės kaip katastrofos pranešimas. Dalis jų jau dabar yra tokie.

Kalbos apie ekologinę migraciją vis garsės. Tai, viena vertus, vers nerimauti dėl galimų naujų migrantų bangų. Ir ne tik iš karo zonų, bet ir paprasčiausiai bėgančių nuo bado ar troškulio. Turkija, šiandien glaudžianti šimtus tūkstančių Sirijos pabėgėlių, galės atsikirsti Europos Sąjungai grasindama naujais milžiniškais ir nekontroliuojamais pabėgėlių srautais, jei ši ims kelti klausimus dėl galimų grubių žmogaus teisių pažeidimų. Todėl nurimusi diskusija dėl pabėgėlių į Europą tiesiog reiškia pauzę, o ne problemos sprendimą. Europos Sąjungos (ir kartu Lietuvos) sienos nepasidarė saugesnės, o ir kaimynystė ramesnė.

Visuomenė reikalaus vis konkretesnių įsipareigojimų (ir jų vykdymo) dėl didesnės ekologijos ir mažesnio teršimo. Ekologinių nelaimių vaizdai, nors kylantys ir toli nuo Lietuvos, skatins emocijas, nors realių priemonių, galinčių mažinti klimato kaitą, Lietuva gali ir neturėti. Burtazodžių apie žaliausią Europą taip pat gali neužtekti, nes vartotojai paprasčiausiai blokuos teršiančius prekių ar paslaugų tiekėjus, tad ir šiems reikės realių pokyčių, pavyzdžiui, griežtesnio reguliavimo. Lietuvoje sulauksime panašių reakcijų – ypač jei kartotųsi panašūs kaip „Grigeo“ ar Alytaus padangų skandalai. Įmonės, norinčios užtikrinti savo veiklos tęstinumą, turės būti griežčiau prižiūrimos valstybės, nes skaudžios klaidos galės sužlugdyti ilgus metus statytus verslus.

Lietuvos valdžia turės aiškiai pasirinkti ir paaiškinti rinkėjams, kaip galime prisidėti, kad pasaulį kamuojančios krizės būtų sprendžiamos. Užkrauti visuomenei naštos už dalykus, kurių pakeisti negalime, neturėtume, tačiau lygiai taip pat negalime apsimesti, kad pasaulio procesai apeina Lietuvą. Klimato kaita pasieks Lietuvą gal ir ne Australijos gaisrais, bet kylančiomis maisto kainomis, ar (galimais) imigrantų srautais. O geopolitiniuose iššūkiuose mes buvome nuo pat mūsų valstybės pradžios ir nepanašu, kad tai keistųsi. Nesikeis ir tai, kad Vakarai buvo yra ir bus mūsų tapatybės šaltinis ir saugumo garantas.

0 Lietuva?

Švietimo sistemos problemos taps viena svarbiausių ir daugiausiai aptarinėjamų temų. Tiek kartų pseudoreformuota ir tiek kartų išties nereformuota sistema taps visų viešojo sektoriaus bėdų bloguoju pavyzdžiu. Viena vertus, tai bus ir reali bėda, nes negerėjantys moksleiviai ir studentų rezultatai vis labiau badys akis. Kita vertus, švietimo sistema simbolizuoja ir svarbią „Lietuvos svajonės“ dalį. Politikos neefektyvumo dugną demonstruotų valstybės negebėjimas užtikrinti reikalingų pokyčių švietimo srityje.

Regionų problemos aštrės. Vis mažėjantis gyventojų skaičius toliau nuo centro nutolusiose savivaldybėse reikš, kad valstybės teikiamų paslaugų (tokių kaip sveikatos užtikrinimas, policija ar švietimas) regionuose nebepavyks užtikrinti išvis, arba jų kokybė bus absoliučiai nebetinkama ten gyvenantiems, arba lėšų poreikis užtikrinti realias paslaugas reikalaus naujų biudžeto papildymo šaltinių. Trūks ne tik gerų mokyklų, bet ir tokių elementarių dalykų kaip maisto parduotuvė ar net autobuso stotelė.

Problemos gylį padidins ir tai, kad nuo 2021-ųjų prasidėsiančios ES finansinės perspektyvos lėšos, skirtos regioniniams skirtumams mažinti, Lietuvai bus sumažintos pusantro milijardo eurų. Tai reiškia, kad dalies paslaugų (tokių kaip neformalusis ugdymas), kurias šiandien valstybė finansuoja iš ES biudžeto, nebebus galimybės teikti, arba jas reikės apmokėti iš nacionalinio biudžeto.

Būsimoji Vyriausybė privalės pateikti atsakymus, kokia Lietuvos regionų ateitis ir kaip ketiname pasiekti tikrąją sanglaudą.

Greta regioninių problemų imsime kalbėti apie urbanizacijos keliamus iššūkius. Vis didėjantis žmonių srautas į didžiuosius miestus nors ir leis verslui lengviau rasti dirbti norinčių žmonių, tačiau kurs naujas problemas, apie kurias platesnė diskusija dar nevyksta. Augantis gyventojų skaičius mieste kels nekilnojamojo turto kainas, didins pasipiktinimą dėl spūsčių, užterštumo ir šiaip bendro miestų (iš esmės Vilniaus, Kauno ir Klaipėdos) nepasirengimo priimti daugiau žmonių.

Vilnius per trisdešimt metų pastatė vieną naują valstybinę mokyklą, dabar rengiasi statyti antrą – Pilaitėje. Šiame rajone gyvena daugiau kaip 30 tūkstančių gyventojų, ir tai bus pirmoji mokykla jų mikrorajone, tuo metu Birštonas, kuriame

gyvena 2 300 gyventojų, pajėgia turėti savo veikiančią gimnaziją. Nors ir nepatogi ir neįprasta, bet prasidės diskusija apie gyvenimo kokybę didžiuosiuose miestuose.

Reikšmingų ekonominių reformų stygius per pastaruosius trisdešimt metų gali uždaryti Lietuvą vidutinių pajamų spąstuose. Ateinantis laikotarpis atneš dvi tendencijas – pirmoji vis aštrėjanti konkurencija dėl mažos pridėtinės vertės prekių ir paslaugų reikalaus iš verslo arba investuoti sukuriant daugiau pridėtinės vertės, arba piktnaudžiauti siekiant neskaidriomis priemonėmis mažinti sąnaudas. Be investicinių instrumentų verslas gali neatlaikyti globalaus konkurencinio spaudimo, o papildomos priemonės, kaip kad šios vyriausybės priimti mokesčių mažinimai, nebepadės efektyviai konkuruoti, nes bus kas pasiūlo pigesnę darbo jėgą. Antra, spartėję konkurencija dėl gabiausių protų. Jau dabar geriausi ir gabiausi baigę 12-ą klasių vyksta studijuoti į JAV, Anglijos ar kitų Europos valstybių universitetus. Nedaug jų grįžta. Siekiamos pereiti prie dar aukštesnės pridėtinės vertės ekonomikų postindustrinės valstybės dės maksimalias pastangas norėdamos pritraukti ir pasilikti gabiausius mažiau išsivysčiusių valstybių mokinius ir studentus. Todėl protų nutekėjimas iš Lietuvos gali dar paspartėti. Turime dėti pastangas, kad jie matytų prasmę grįžti į Lietuvą. Matytų sistemingas permainas valstybės struktūroje, kurios rodo jos gebėjimą pasiruošti ateities iššūkiams. Vietoje šiandien kviečiamų į Lietuvą dirbti vairuotojų iš Rytų kaimynstės valstybių, turime pritraukti trūkstančių programuotojų.

Politikos ir politikų „smulkėjimas“, nesibaigiantys skandalai ir bendras viešosios politikos sprendimų priėmimo neefektyvumas gali ir toliau mažinti pasitikėjimą valstybe apskritai. Tai reiškia, kad žmonių tikėjimas demokratiniiais procesais, rinkimais, partijomis ir Seimu ir toliau gali kristi, jeigu nebus imtasi konkrečių priemonių tam stabdyti.

Vietoj tikrųjų valstybės problemų gali būti ieškoma aiškiai suprantamo blogio – „liberalizmo“, „genderizmo“ ar dar kokio „izmo“, kuris dar vieniems rinkimams suvienytų nusivylusiuosius. Šie Vakarų valstybėse populistų naudojami skaldantys naratyvai atsikartos ir Lietuvoje, didžiosios partijos gali mėginti tam pasiduoti, užuot ieškojusios bendro didžiojo konsensuso dėl svarbiausių Lietuvos uždavinių.

Bendro pasitikėjimo kritimas gali grėsti ir anksčiau sudarytiems efektyviems susitarimams, tokiems kaip partijų susitarimas perėjimui nuo 2% iki 2,5% BVP skyrimo gynybai ar konsensusas dėl Lietuvos konstitucinių pagrindų. Populistų remiamos koalicijos gali siekti keisti Konstituciją ar rinkimų sistemą ne konsensu, o vienašališkai, pagal siaurus partijos ar koalicijos interesus. Tam tikrus mėginimus stebėjome ir šioje kadencijoje: ar dėl Seimo narių skaičiaus mažinimo, ar dėl patekimo į Seimą kartelės keitimo.

Nesprendžiamų problemų mišinys gali grėsti didėjančiu bendru nusivylimu Lietuva. Nebepasitikėjimas valstybės apgaminumu kelia rizikas, kad visuomenė nūsikus nuo paramos Lietuvos kariuomenei bei kvestionuos, ar neapginamai valstybei verta skirti didelę dalį surenkamų mokesčių. Nebepasitikėjimas švietimo sistema skatins ieškoti mokslo ir gyvenimo galimybių už Lietuvos ribų. Nepasitikėjimas teisinga darbo rinka ardys ir taip trapų pasitikėjimą, kad asmeninė gerovė kuriama asmeninėmis pastangomis. Nepasitikėjimas politikais gali mažinti įsitraukimą į demokratinius procesus, nes kritęs tikėjimas realiais pokyčiais didins abejingumą ir apsunkins bet kokias visuotinio konsensuso paieškas.

Didžiausia bėda laikičiau netikėjimą galimybe kurti geresnę Lietuvą, netikėjimą, kad Lietuva ir mes visi galime laimėti. Išmokę pamokas apie kruvinus Lietuvos mūšius, okupacijas ir nugalėjimus nedrįstame patikėti, kad visi mūšiai, negandos ir sunkumai mus atvedė į pergalę.

Tai, kad šiandien esame laisvi, galime laisvai reikšti savo mintis ir siekti gerovės taip, kaip ją suprantame, yra didžiausia Lietuvos ir visų už ją kovojusiųjų pergalė. Netikėjimas galimybe laimėti, skatina nebedalyvauti bendrame mūšyje už Lietuvą.

Tai, galima sakyti, grėsmingiausios tendencijos, kurias reikia turėti galvoje prieš artėjančią naują politinį laikotarpį. Net ir dalis pasitvirtinusių tendencijų reikš didelius iššūkius Lietuvos valstybei. Be abejo, nepaisant politikų pastangų ir/ar gebėjimo susitarti, vyks natūralūs ekonominiai, socialiniai pokyčiai. Trumpai tariant, turintieji pakankamai kapitalo ir galimybių įsigyti paslaugų, reikalingų privačiame sektoriuje, gyvens geriau ir optimistiškiau vertins ateitį. Didžioji globalizacijos teikiamų dovanų dalis ganėtina neproporcingai atiteks gabiausiems ir turtingiausiems.

Didžiuosius Lietuvos miestus vis sunkiau bus atskirti nuo Europos sostinių.

Konservatyvi darbotvarkė

Nuspėti šias rizikas ir grėsmes nėra sudėtinga. Mėgindamas apibendrinti norėčiau paminėti, kokius tikslus keliu sau ir Tėvynės Sąjungai. Kai gavau Jūsų pasitikėjimo mandatą vadovauti mūsų bendruomenei, pagrindinis politinis dokumentas, kuriuo turėjo vadovautis partija, buvo Tėvynės Sąjungos ir Lietuvos krikščionių demokratų partijos susijungimo programa. Tinkama partijų susijungimo metu, bet iki galo neatsakanti į pamatinius klausimus – kodėl yra reikalinga ši partija, kam ji atstovauja ir kas, tikėtina, jos laukia.

Laikui bėgant, esminių programinių diskusijų trūkumas sudarė sąlygas partijos nariams ieškoti naujų, regis, sunkiai sutaikomų politinių kryptų. Tokių kaip – su konservatizmu mažai ką bendro turintis – radikalusis tradicionalizmas, ginantis ne vertybes ar tikrą tradicijos išmintį, bet su racionaliomis visuomenės reikmėmis mažai kuo susijusią draudimų politiką. Nepritariantys pirmųjų idėjomis imti vadinti liberalais. Regis, neperžengiamos takoskyros galėjo sudaryti įspūdį, kad didelė dalis nuosaikių partijos narių yra apskritai neatstovaujami. Tolesnės nevaldomos idėjinės takoskyros galėjo grėsti partijos entropija.

Todėl pirmiausia sieksiu, kad būtų aiškiai patvirtinta vieninga programinė nuostata, ką ir kodėl gina Tėvynės Sąjunga. Noriu, kad aiškiai atsakytume, kodėl šiandien Lietuvai reikia konservatyvaus požiūrio į valstybės valdymą. Vienas iš atsakymų – vyraujantis politinis chaosas, valdžios išdalinti, bet neįgyvendinti pažadai ir sukelti lūkesčiai griaua žmonių pasitikėjimą politika ir taip ardo valstybės pamatus.

Reikia ramesnės politikos, kuri vadovautųsi nuostata „nežadėk to, ko negalėsi pasiekti“, arba, kitaip tariant, žadėti tik tokius darbus, kuriuos realiai galime įgyvendinti realiomis (o ne idealiomis neegzistuojančiomis) sąlygomis.

Privalome numatyti ir konsensuso galimas paieškas, ir finansavimo šaltinius sprendimams priimti.

Noriu, kad turėtume programą, kuri atliepia tai, kokios grėsmės ir rizikos laukia Lietuvos. Programa neturi tik iškelti užduotis, ji turi kartu ir paaiškinti kelius, kaip tai bus pasiekta. Nauja konsensusu grįsta politikos kokybė privalo tapti vienu iš pagrindinių instrumentų. Išsivadavimas iš vidutinių pajamų spąstų, t. y. augantis ekonomikos pyragas, turi likti tarp prioritetų, tačiau šalia jo privalo būti pridėta teisinga mokesčių sistema.

Esminis valstybės ilgaamžiškumo garantas yra pasitikėjimas valstybe. Tad visi darbai turi būti orientuoti į tai.

Todėl valstybės apginamumas nuo išorės geopolitinių ir vidaus korupcinių priešų bei valstybės paslaugų vienodas prieinamumas visiems, nepriklausomai nuo jų gyvenamosios vietos ir pajamų, mano įsitikinimu, yra kertiniai prioritetai.

Sakoma, kad nėra konservatyvesnės temos negu ekologija, nes ji kalba apie tai, kokią valstybę mes paveldėjome iš mūsų protėvių ir kokią paliksime po mūsų ateinantiesiems.

Aš norėčiau palikti ne prastesnę, negu mes ją radome. Todėl reali žalioji valstybės strategija turi būti ne tik partijos programoje, bet ir būsimajame vyriausybės darbų plane.

Noriu, kad Tėvynės Sąjunga turėtų rinkimų sąrašą, kurį galėčiau pavadinti valstybininkų sąrašu.

Noriu, kad jį papildytų žmonės, dirbę valstybės tarnyboje, savo gyvenimu įrodę, kad valstybė yra jų gyvenimas, ne darbas.

Turiu ir asmeninį tikslą – norėčiau nubėgti 42 kilometrus greičiau negu per keturias valandas, bet šitą tikslą pasiekti, ko gero, lengviausia, ar bent jau pasekmės, jei nepavyks, negrėsmingos. :)

Diskusija apie tai, kas svarbu

Bendražygius Seime kviesiu nebedalyvauti valdančiųjų kuriamose dirbtinėse dvikovose, o laimėtą laiką siūlysiu panaudoti diskusijai apie Lietuvos raidos scenarijus, pagrindinius iššūkius ir grėsmes bei būdus joms išvengti.

Norėčiau daugiau dialogo tarp tradicinių politinių partijų. Bendras darbas opozicijoje parodė, kad gebame susitarti ir ieškoti konsensuso.

Norėčiau, kad tai virstų gilesnėmis diskusijomis apie esminius uždavinius valstybėje.

Jums dažnai kartos, kad Tėvynės Sąjungai sunku atrasti politinių draugų, kad bus sunku sudaryti koaliciją. Bet jau mūsų partijos pavadinime užkoduota tai, kad mes remiamės sąjungos, bendrystės principu. Esame atviri visiems, kurie taip pat supranta valstybingumo svarbą. Sutarę dėl principų, galime toleruoti ir atskirų požiūrių skirtumus. Norėčiau daugiau diskusijų esminiais klausimais Lietuvoje.

Todėl kviečiu Jus, savo bendražygius ir bendraminčius, kolegas, taip pat oponentus – visus, diskutuoti ir drauge ieškoti atsakymų į svarbiausius valstybės iššūkius.

- Kaip sugrąžinti į politiką diskusijas dėl idėjų?
- Kokių problemų mes nebegalime nespręsti?
- Ką daryti, kad piliečiai pasitikėtų valstybę?
- Kokia mokesčių politika būtų teisinga?
- Kokios mokyklos norėtumėte savo vaikams?
- Kaip po savęs palikti žalią ir neužterštą Lietuvą?
- Kaip užtikrinti, kad Lietuvos valstybingumas būtų ilgaamžis?

Jei čia trūksta jums aktualaus klausimo – papildykite.

Jei turite atsakymą į iškeltus klausimus – rašykite:

Gabrielius.Landsbergis@lrs.lt arba susisiekite su manimi FB.

Kviečiu visus diskusijai apie tai, kas išties svarbu.

Nuoširdžiai,
Gabrielius Landsbergis